

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per
drukregel.

De personen die zich aan den *Postrijder* zullen abonneren voor het jaar 1874, zullen het blad gratis ontvangen tot den 1° januari aanstaande.

TONGEREN, DEN 15 NOVEMBER.

De Kamer.

Zitting van 12 november.

Er wordt lezing gehouden van eene boodschap van het gouvernement, de Kamer berichtende van het ontslag des heeren Moncheur, minister van openbare werken, en van zijne vervanging door den heer A. Beernaert, advocaat bij het verbrekingshof.

De Kamer beslist in korps het *Te Deum* bij te wonen, dat zaterdag eerstkomende in St. Gudula zal gezongen worden, ter gelegenheid van het patroonfeest des konings.

De heer PRAMEZ legt het verslag neer van de commissie gelast met het onderzoek der machten van de heeren de Decker en Ghyoot, den 16 september laatst te Antwerpen gekozen. Op de gunstige besluiten van het verslag wordt die kiezing geldig verklaard.

De heeren de DECKER en GYOOT leggen den eed in het vlaamsch af.

De Kamer gaat over tot de samenstelling van haar definitiefbureau. Worden benoemd: tot voorzitter de heer Thibaut; tot ondervoorzitters de heeren Tack en Schollaert; tot secretarissen de heeren Hagemans, Wauters, Reynaert en de Borchgrave.

De VOORZITTER neemt plaats aan het bureau en bedankt de vergadering voor zijne benoeming.

Alvorens over te gaan tot de benoeming der commissie, gelast met het opstellen van het ontwerp van adres, legt minister Malou twee wetsontwerpen neder: het eerste betrekkelijk de bepaalde regeling der begroting van 1870; het tweede betrekkelijk de opschorsing of de beperking van het slaan van zilveren munt. Hij vraagt de verzending naar eene bijzondere commissie. — Aangenomen.

Men wil overgaan tot de benoeming der adrescommissie, maar de Kamer is niet meer in getal.

De zitting wordt kwart na 5 ure geheven.

Onder de punten die het gouvernement zou dienen in het oog te houden, mogen wij voorzeker de verbetering van het lot der kleine ambtenaars rekenen.

Reeds is er iets ten dezen opzichte gedaan; doch veel moet er nog gedaan worden.

Eene andere aanbeveling denken wij aan

de gemeenten en provincie te mogen doen, namelijk de verbetering van het lot der veldwachters.

Ziehier wat een dier nuttige ambtenaars ons schrijft:

« Mijn traktement belooft 500 fr. 's jaars; » daarvoor ben ik zoo wat 12 a 14 uren, op » de 24, in dienst, zoo wel bij nacht als bij » dag.

« Hiervoor moet er niets bijzonder in de » gemeente voorvallen.

« Komt er nu in onze gemeente een gou- » verneur, arrondissementscommissaris, par- » ket, controleur, ontvanger, landmeter van » kadaster, gouvernementsveerarts, deurwaar- » der, gendarmerie, enz. enz. — dan moet » de veldwachter soms 20 op de 24 uren » dienst doen, zonder de minste buitengewone » vergelding. »

De opmerking van den veldwachter is heel juist; met 500 fr., zoo wat 1 fr. 37 daags, kan men niet leven en 't is geene vergelding voor de dienst, die men bewijst.

De mindere ambtenaar moet, in België, over het algemeen, beter betaald worden.

Iets over het vee.

Sedert eenigen tijd is er bijna ten allen kante daling op de prijzen van het slachtvee, en dat is een punt welk voor velen van groot belang is: voor den landbouwer, den burger en den slachter, is dit op verre na geene onverschillige zaak.

Daarom hebben wij het geradig gevonden eenige uittreksels mede te deelen over het oordeel welk men in Holland velt over de oorzaak der daling op de prijzen van het vee. Holland trouwens is een land alwaar men zich bijna uitsluitelijk op den veeweek toelegt; duizenden en duizenden, ja miljoenen stuks vee worden van daar naar elders uitgevoerd, de veemarkten van Holland hebben groot belang, en dus kunnen de tijdingen van dien kant weerde hebben.

Op de veemarkt die verleden woensdag te Hilversum gehouden werd, was er veel vet vee aangevoerd, doch de handel was maar klein.

De prijzen op dit artikel zijn merkkelijk gedaald. Te Harnhem, Utrecht, Deventer, Nykerk en andere plaatsen, is de prijs van het vleesch 10 a 15 centen per kilogram afgeslagen.

De aanvoer op onze markten, alsook op degene van Londen, is nu buitengewoon groot, en dat heeft ongetwijfeld invloed op de prijzen. Doch het is deze aanvoer alleen niet welke de

daling doet ontstaan. Er wordt namelijk veel Australisch vleesch aangevoerd, en het verbruik van peerdevleesch breidt zich ook meer en meer ten alle kante uit. — Niettegenstaande de daling, trachten veel beenhouwers nog de oude prijzen in stand te houden.

De oorzaak van de onverwachte daling der vleeschprijzen op verschillende plaatsen in ons land, wordt aan verscheidene redens toegeschreven. De uitvoer naar Engeland schijnt merkkelijk verminderd, want op de markt van Londen is het vleesch goedkoper dan hier bij ons, zoodat het vee welk wordt uitgevoerd, weer van daar naar hier wordt gebracht.

Het amerikaansch vleesch wordt ook bij miljoenen kilos in Engeland ingevoerd.

Als eene andere oorzaak wordt opgegeven, dat men hier en daar veel vee direkt uit de weide neemt, omdat er geen stalvoeder genoeg voorhanden is. — De eerste kwaliteit wordt evenwel meer gevraagd dan op andere jaren, en is daarom nog prijshoudend aan 90 centen den kilo.

In het Noorden van 't land vindt het peerdevleesch tegenwoordig veel afstrek. Er zijn slachters die in eene week niet minder dan 15 perden slachten en al het vleesch gemakkelijker verzetten.

De veestapel was te Overijssel in jaren zoo groot niet en zoo gunstig als tegenwoordig. Voor het buitenland wordt zeer weinig aangekocht. De prijzen hebben eene gevoelige daling ondergaan en zij worden nog dagelijks leeger. Als er geene buitenlandsche vraag komt, verwacht men dat het vee spoedig zeer goedkoop zal worden. Tot nu toe zijn een groot getal veehouders niet genegen hunne waar voor de tegenwoordige prijzen af te geven.

Men schrijft ons uit Bilsen:

Op 3 november ll. stuurde de middenraad van den West-Vlaamschen bond, het volgende verzoekschrift aan Z. M. Koning Leopold:

SIRE.

Wij komen zeer eerbiedig aan Uwe majesteit een verzoek doen in 't belang onzer landgenooten, de Vlamingen.

De welgevende macht heeft in den laatsten zittijd, na een 42 jarig bestaan van België, het onderwerp van artikel 23 der grondwet gedeeltelijk geregeld, met schikkingen te nemen over het gebruik der Vlaamsche taal bij sommige gerechtshoven; maar het voornaamste punt door dit artikel ook voorzien, het gebruik dier taal in de bestuurszaken, is niet besproken geweest.

— Neen, viel hij haar ietwat heftig in de rede, neen, ik mag en kan dat niet doen. Ik zegde dat in eene opwelling van smart, in de eerste wanhoop over mijn ongeluk; maar, nu ik meer tot bezinning gekomen ben, staat het vast, dat ik niet als een smeekeeling, als iemand die genade en bescherming inroep, voor den koning verschijnen kan. Wat aan eene vrouw veroorloofd is mag de man niet doen. Gij kunt, zonder uwe eer te krenken, den koning om ondersteuning smeeken, maar ik kan dat niet doen. Slechts door eigen pogingen en verdiensten wil ik het ongeluk bedwingen, en bevordering erlangen; gelukt mij dat niet, dan blijf ik wat ik ben: de oude vaandrig.

— Gij hebt gelijk, riep zij uit; u bestaat het, fier te zijn, ook als het ongeluk u treft, en u niet te vernederen, omdat armoede uw deel is! Ik mag, ik moet mij vernederen, en onderworpen zijn. En daarom wil ik onderworpen zijn en mij vernederen, tot den koning gaan, zijn hart treffen en...

— Maar, belooft mij, Louise, viel hij haar in de rede, dat gij mijnen naam niet noemen zult, dat gij niet pogen zult, zijn hart ook ten mijnen behoeve te bewegen!

— Dat belooft ik u.

— Welan dan, Louise, begeef u naar den koning. Ik zal ondertusschen den heer der heirscharen bidden, dat Hij ons den oorlog geve, opdat de oude vaandrig veranderen moge in den jongen kapitein.

II.

— Markies, zegde de koning, terwijl hij met eene diepe verzuchting zijne fluit terzijde legde, het gaat niet meer, zooals gij merkt. De wind sist door mijne tauden heen, als door een oud

Koning Leopold den Eerste, wiens aagedachtenis aan Uwe Majesteit en aan ons zoo duurbaar is, heeft nooit een staatsbestuur gehad dat Vlaamschgezind was, en nogtans uit eigene beweging, sprak Hij, bij het leggen van den eersten steen van den handelsdok te Gent, deze veelbelovende en hoopvolle woorden: « In Vlaanderen Vlaamsch ».

Immers het Vlaamsche volk, dat zulke roemrijke geschiedenis heeft, dat zulke groote uitbreiding gaf aan landbouw, koophandel en nijverheid, dat zoo vele kunstenaars en geleerden heeft voortgebracht en dat zich mag beroemen eene der schoonste en rijkste talen van de wereld te bezitten, dat volk is thans in zijne waardigheid miskend, door dien het niet gelijk staat met zijne landgenooten, de Walen, en dat zijne taal uit 's lands besturing verstooten blijft.

Schijnen onze Vlaamsche gemeenten met hare bevolkingen niet als ingelijfd aan Frankrijk ingezien de belgische ministers, gouverneurs, arrondissements-commissarissen, gerechtshoofden en krijgsoversten hunne besluiten, bevelen en voorschriften in het Fransch aan haar toesturen?

Alzoo gebeurt het, Sire, dat de Vlaming, die de gelegenheid niet gehad heeft de Fransche taal aan te leeren, geene openbare ambten in België kan bedienen, en dat hij meermaals en in vele omstandigheden zich achteruit moet houden, gelijk een vreemdeling buiten zijn vaderland.

Aan U, Sire, zal het misschien gegeven zijn de gewenschte rechtherstelling te doen en het woord van Uwen eerbiedwaardigen vader, « in Vlaanderen Vlaamsch » eene waarheid te maken. Dan zullen de Belgen gelukkig en trotsch zijn over den koning, die de twee volkstammen van zijn land, in gelijkheid stelt voor de wet.

Geweerdige Uwe Majesteit ons ootmoedig verzoek te aanhooren, en in hare troonrede aan de welgevende Kamers voor te dragen, dat het gebruik onzer moedertaal in de bestuurszaken der vlaamschspreekende bevolkingen, door eene wet zou geregeld worden.

't Is de gunst die wij afsmeeken, en ondertusschen bidden wij U, Sire, de verzekering te aanvaarden van onze gevoelens van eerbied en onderdanigheid.

De middenraad van den West-Vlaamschen Bond:

De Voorzitter,

Geteekend: ALFONS CARLIER.

De leden: Is. van Eeckhoutte, P. Vander Meiren, J. Du Buisson, Dr de Brabant, Callebert-Blicke.

Maandag 11 november, omtrent half twee na middag, las hare majesteit met krachtige stem, eene overgrote troonrede waarin geen het minste gewag van zoo rechtvaardige eischen der groote helft zijner onderdanen gemaakt werd.

Vlamingen wendt U dan al naar uwen Vorst om recht te bekomen; denkt dan al, bij Hem

wrak; in plaats van het gevoelvulde *adagio* Quanz, dat ik spelen wilde, is er niets voor den dag gekomen dan het sissen en knarsen van den ouderdom, en dat wijst er mij op, dat een oud man geen fluitist zijn kan.

— Maar uwe majesteit is geen oud man; zij is integendeel de altijd jeugdige zoon van Mars en der Muzen, riep de markies d'Argens vol geestdrift uit.

— Wilt gij ook al den hoveling spelen en mij vlieën? vroeg de koning de schouders opbalend. Zeg mij eens, hoe mij volk en mijn leger mij noemen; antwoord mij openhartig. Hoe heet ik in den mond van het volk en van de soldaten?

— De oude Frits, antwoordde de markies zuchtend.

— Welnu, gij weet het immers, *vox populi vox Dei*, hernam de koning glimlachend.

Met een vriendelijk handgebaar nam hij afscheid van den markies d'Argens; daarna nam hij de zilveren bel van de tafel, en belde haastig.

— Zijn er veel mensen in de voorkamer? vroeg hij den binnentredenden kamerhuzaar.

— Neen, uwe majesteit, er zijn met uw verlof maar drie personen.

De koning ging met rassche schreden door de kamer, en bij den kamerhuzaar gekomen, bleef hij vlak voor dezon stam; met de beide armen op zijne kruk leunende, vestigde hij zijne groote vonkelende oogen onderzoekend op het gelaat zijns bedienden.

— Hoor eens, Deesen, vroeg de koning op gestrengen toon, hoe komt het dat er maar drie mensen in de voorkamer zijn.

Wordt vervolgd.

DE OUDE FRITS.

Naar het Hoogduitsch.

(1° VERVOLG.)

— Ik zal niet naar den koning gaan, maar de koning zal tot mij komen, zegde zij, dat wil zeggen, hij zal op zijne reis naar Breslau hier komen. De raadshoor Bernardi bracht ons daarvan dezen middag het bericht. De koerier, die naar Breslau gaat, om daar de komst des konings te melden, heeft den magistraat van deze stad aangezegd, dat de koning hier te Liegnitz overnachten, en heden avond hier aankomen zal. Ik zal mij dus morgen vroeg naar het kasteel begeven, en zal zoelang bidden en smeeken, tot dat ik toegelaten word.

— O, Louise, wanneer ik aan de mogelijkheid denk, dat het weder oorlog wordt, dan springt mijn hart op van vreugde, want ik weet, dat ik dan den vloek van mijne schouders kan afweten, welke mij neder drukt, dat ik heldendaden bedrijven, en door moed en dapperheid verkrijgen kan, wat ik zoo zeer verlang, maar waarvoor mijne armoede een hinderpaal is. Ja, Louise, mocht er oorlog komen, dan zou de oude vaandrig zich spoedig op het slagveld de officiers epauletten verwerven, en de officier zou het spoedig tot kapitein weten te brengen. Voor de uitrusting zou ik mij dan ook niet bang maken; een dapper en onverschrokken officier vindt altijd wel hier of daar een rijken buit, welke bij zich met zijn bloed verworven kan! O, ik zou mijn hartebloed veel hebben voor zulk een buit, want hij zou het huwelijks goed mijner Louise worden, en ik zou haar dan een huis

kunnen aanbieden.

— Wat uw verlangen naar den oorlog betreft dat zal misschien vervuld worden, vroeger dan gij wellicht vermoedt. De raadshoor Bernardi heeft zooals u bekend is, een broeder, die te Berlijn in het kabinet des konings werkzaam is, deze heeft hem geschreven, dat er misschien spoedig weer een oorlog uitbarsten zal. De keurvorst van Beieren is overleden, en men zegt, dat de keizerin van Oostenrijk, Maria-Theresia, op Beieren als op haar erfdeel aanspraak maken wil, en dat de nieuwe keurvorst van Beieren, haar zijn land in ruil voor andere landen wil afstaan. Maar daaraan zou onze koning zijne toestemming niet geven, en nimmer zou hij dat dulden; zoodra de Oostenrijkers Beieren binnenrukken, laat ook onze koning zijne troepen binnenrukken, en dan komt er oorlog, en dan kan nog alles werkelijk worden, wat gij hooplet en wenschet.

— O, geve God, dat het waarheid worde, riep Wilhelm met een schitterend gelaat uit. Geve God, dat het oorlog worde, en dat ik kunne strijden; ik wil mij voorstellen, dat het mij, voordat er twee jaren verlopen zijn, gelukt zal wezen, op het slagveld, tot kapitein bevorderd te zijn en rijken buit te maken. Dan wordt gij mevrouw de echtgenoot van den kapitein von Bellna.

— Maar gij, Wilhelm, ook gij moet den koning trachten te spreken, en zelf hem om uwe bevordering verzoeken. Hij is wel verplicht, u het kwaad te vergoeden, dat hij u vader heeft aangedaan. Beproof het, eisch gerechtigheid van den koning. Gij zegdet zoëren, dat gij er geld voor bezat, u naar Potsdam, tot den koning zoude begeven; welnu, de koning komt hier! Ga dus tot hem, deel hem uwe klachten mede en zonder twijfel...